

ישן אשר לא ישוב עוד, — צריכה רוסיה של ימינו לבנות באמצעים משלה את מפעל הגנת הארץ. עוד מימיה הראשונים הכירה, כי בשביל להבטיח את בנינה הפנימי בשלום היא זקוקה תחילה להזדיינות צבאית חזקה. אין אף חלק אחד לארץ ובאוכלוסייתה, אין ענף במשק, אשר לא יהיה נתפס באיזו צורה שהיא במיליטריזציה. מה שנעשה עד עכשו בשטח ארגונה של הגנת הארץ, ביצירת הצבא האדום ושכלולו, ראוי להכרה בלתי מוגבלת. הפעולה הזאת מצדיקה את התקוה, כי המגרעות הקיימות עדיין, תסולקנה עם התקדמותו של משק הארץ. על כל פנים מהוה צבא-הסובייטים כיום גורם-של-כוח בר-ערך, אשר אויב וידיד יתחשבו בו.

הכתב הדיפלומטי של "טיימס" *

אוצרות אוקריינה

מפקדי-טנקים גרמנים חלמו ודאי לעתים קרובות חלומות נעימים על אודות השטחים הנרחבים של אוקריינה ורוסיה הלבנה, — כאילו נוצרו בשביל טנקים, מיין הָרִי, כפי שרגילים היו לדבר עוד בשנים שקדמו למלחמה. מאופק אל אופק, מילין על גבי מילין, משתרע המישור האוקרייני, שטוח כל כך, עד כי שדות-הדגן הבשלים נראים רק כמסגרת זהב לתמונת השמים הכחולים והעננים שכעין הפנינה. באשר תמצא גבעות, אין הן מתרוממות ברובן יותר משמתרוממים ככר פיקדילי והיימרקט בלונדון.

הביצות של נהר פריפט הן מעצור לכובש, וכן גם הנהרות של אוקריינה; ואולם הביצות הן קרובות לגבול, בערך, והנהרות הם מועטים — הדניסטר, הבוג, הדניפר והדונץ הנוהרים על פני הארץ באלכסון, בארבעה קוים מקבילים, דרומה. רוסיה הלבנה יש לה חורשות ארנים שעירים בין שדות השיפון שלה, ושורות של עצי-לבנים דומים לחניתות כסף גדולות; אין אלה נוחים כל כך בשביל מעבר-טנקים. באוקריינה יש עצי-לָגֶשׁ, עצי-ערבה ובעיקר עצי-לבנה — המרמזים לנוסע, כי מתקרב הוא לכפר. אבל בעיקר אתה רואה שם את המישור הגדול, ללא סייג, קרקע מוצק תחת הרגלים, בו מניע הרוח את שבלי השעורה, והבקר — דומה לגזע פריזי במראהו — עומד עד ברכיו בתוך הירק ושוקע במשתה-עולמים של מרעה מתוק. בדרך כלל הקיץ שם קיץ ממש, והחורף קשה יותר מן החורף באנגליה. אולם כל מי שישב שם יודע, כי יש אשר גם בעצם הקיץ נפתחות ארובות השמים וגשמים יורדים ימים תמימים. אז יהפכו הדרכים — שאף בימים הטובים ביותר אינן אלא מסילות עפר דרוכות — לתעלות עמוקות של בוץ המגיע עד צירי העגלות. לאחר שבוע מתפורר הבוץ הזה שוב ונהפך לאבק צהוב. החום הוא עצום כאן, כתב נפוליאון אל מָרֶה (Maret) בראשית אוגוסט, "ורב כאן האבק המציק לנו מאוד". בימים כאלה יש לו לכל טרקטור בשדה מעין ענן-זוּוּף קטן ממעל, ובשעת אימוני הצבא האדום יכול אתה לראות בריגדה של טנקים מתקדמת מרחוק בדומה לעמוד-עשן.

בחוף-לארץ תוארה אוקריינה על הרוב כשדמת-חיטים גדולה, אולם החיטה היא רק אחד מגידולי אוקריינה, ומלבדה מגדלת הארץ שיפון, שעורה ושבולת-

* טיימס, 1 ביולי 1941.

שועל, סלק-סוכר ואף כותנה; והחקלאות כולה תופסת רק שליש מן הכלכלה של אוקריינה. יתר שני השלישים נתונים לתעשייה ולתעשייה הצבאית. יכול הדגן באוקריינה הוא למעלה מחלק חמישי של כל היבול בברית המועצות, ויש להניח כי חמישית זו היא הבטוחה ביותר, בגלל פוריות האדמה השחורה של אוקריינה.

ההפסד הכרוך באבדן היבול הזה יהיה כבד, אולם כבד מזה ההפסד במינרלים. בשנת 1940 ייצרה אוקריינה שלוש חמישיות מכל הברזל היצוק של הסובייטים, שלוש חמישיות מכל עפרות-הברזל, שלוש חמישיות מן הפחם (בכלל זה האספקה החשובה של פחם-קוקס ממכרות דונבס), שלושה רבעים מן החמרן, קרוב למחצית המתכות הרקועות, קרוב למחצית הסופרפוספטים וארבע חמישיות של הסודה. קיוב, חרקוב, זפורוז'יה, אזובסטל, דניפרודז'רז'ינסק, קרמטורסקיה, ורושילובוגרד (לוגנסק לפניים). פותחו כולן כמרכזי תעשייה, ומרכזים חדשים צמחו ועלו מסביב לאשדות הדניפר (ה"פורזגים"), מקום הדניפרוסטרוי, - תחנת-הכוח הגדולה על הדניפר, סמוך למצודתם הנושנה של קוזקי-זפורוז'יה.

זו היא הארץ אותה הבטיח עתה היטלר לבני-ארצו, הארץ אשר איוו למו לעתים קרובות עוד לפני בואו של היטלר, ועכשו הוא מכריז כי להם היא לכבשה. "אנו עומדים על סף מאורעות גדולים" - כך כתב נפוליאון בשעתו בחודש יולי; וכך מכריז גם היטלר כעת. בעשרת הימים האחרונים נעשו הקבלות תכופות בין שתי הפלישות. בכמה דרכים מוכרח להיות דמיון בין השתיים, כי הגיאוגרפיה של רוסיה לא נשתנתה, וכן לא חל שינוי בתאבונם של עריצים. אף נפוליאון כהיטלר דואג היה להכריע את המעצמה המזרחית בטרם יפנה מערבה. בדומה להיטלר חושד היה ששליטי רוסיה מתחרטים על ידידותם אתו והם נוטים בזהירות-מה אל בריטניה הגדולה. הוא ידע בודאות כי הצאר אלכסנדר לא יצטרף אל "התכנית הקונטיננטלית", אל "הסדר החדש", אלא אם כן יהיה נאלץ לכך בעטייה של מפלה צבאית. והוא ראה את רוסיה כמסילה לכיבושים אחרים. "האנשים רוצים לדעת" אמר, "לאן פנינו מועדות. אנו הולכים לסיים את הפעולה באירופה, כדי להשתער אחר כך על שודדים נועזים ממנו ולהעשות אדונים להודו".

אין ספק כי תכניותיו של היטלר כוללות את כל אלה, אולם הן מקיפות הרבה יותר לאין שיעור. נפוליאון יצא בראש וראשונה ללמד לקח לאלכסנדר, לצלץ אותו לחזור בתשובה. בקחתו עמו את הצבא הצרפתי ואת צבאות בנות-הברית לרוסיה התכוון רק לסחוט הבטחה של התנהגות טובה ולהשיב אחרי כן את צבאותיו חזרה. הגרמנים הולכים עכשו מתוך החלטה להשתקע. הם מתכוונים לפורר את רוסיה, ולישב את אוקריינה, את צפון-קוקו ואת קוקו עצמה, ולהקים ממשלות-בובות אצל הקוזקים של חבל דון וחבל קופן ובטרנסקוקזיה. "ראשית כל אנו חושבים על הקרקעות העשירים שבמזרח - כתב היטלר ב"מלחמת" - שם עלינו להשיג קרקע מתאים לאומה הגרמנית". מבקשים הם חיטה ומינרלים, ויותר מזה הם חומדים את תעשיות המלחמה, לנסות להקים מעין אמריקה קרובה בתוך אוקריינה. אולי מקוים הם לתפוס את צי-הצוללות הסובייטי בים הבלטי בשלמותו. איום זה, אם יצליח, פירושו מות לרוסיה וסכנת חיים לנו, לבריטים.

רק שני כותרי אדירים קעולם: הסוף וקריות, ובסופו של דבר קריות הוא המנצח סמית.
נפוליאון